

[Viggo Starcke.]

Vedrørende selve de begivenheder, der førte til den tidligere statsministers afgang, skal jeg ganske kort erindre om, at frigivelse af smørret var et almindeligt krav både politisk og ude i befolkningen. Selv det radikale venstre, der havde nogen vanskelighed ved at finde sit standpunkt i smørdebatten, reklamerede under valgkampen med, at smørret burde frigives. I et demokratisk land med en mindretalsregering er det ikke et urimeligt krav, at et så udbredt flertals ønske, både i folketinget og i befolkningen, bør respekteres. Der var i den dagsorden, som retsforbundet fremsatte forslag om, ikke udtalt nogen mistillid til regeringen. I den dagsorden, som blev foreslået fra venstre og konservativ side, var der heller ikke udtalt nogen mistillid til regeringen. Den tidligere regering havde ikke erklæret, at den ville gøre dette spørgsmål til et kabinetsspørgsmål, og efter afstemningen erklærede daværende statsminister Hans Hedtoft ikke, at regeringen ville gå, men kun at regeringen ville overveje stillingen. Der må altså bag ved demissioneringen have ligget et positivt ønske om at gå, og efter den tilstand, som Danmarks økonomiske forhold var blevet bragt i under den socialdemokratiske regering, er der ikke noget underligt heri. Men det er forkert at fremstille det som en national ulykke, at denne regering valgte at gå.

Jeg vil gerne spørge det højtærede socialdemokrati, om regeringen, dengang den gik, vidste, at pristallet ville stige så voldsomt? Regeringen valgte at gå, der var ingen, der bad den derom, og der er derfor ingen grund til at spille fornærmet. Men der er derimod grund til at spørge: Er socialdemokratiet forhuppet på at komme til at danne regering igen? Socialdemokratiet var jo nærmest til at tage ansvaret for de tilstande, vi lever i, og hvis der i befolkningen var en almindelig forventning om, at socialdemokratiet ville være i stand til at gøre godt igen, hvad det har forbrudt, var tanken måske værd at overveje.

Destoværre ser det jo således ud, at både den forrige og den nuværende regering har den opfattelse, at det er nødvendigt at begrænse forbruget for at kunne liberalisere, medens vi fra retsforbundets side mener, at vi må liberalisere for at kunne regulere forbruget.

Om selve de fire foreliggende lovforslag vil jeg udtale, at det lyder noget uhyggeligt, at skatteyderne i disse lovforslag kaldes „ubegrænset skattepligtige personer“. Da venstre i 1903 gennemførte de store skattelove,

gennemførte man virkelig det princip, som vi nu kalder ubegrænset skattepligt. Det er mærkeligt, at der er gået næsten 50 år, før man har opdaget, hvad disse skattelove af 1903, som lukkede op for statssocialismens vækst i Danmark, kunne bruges til.

Såvidt jeg forstår, skal disse lovforslag nu i udvalg og i en forligsgryde. Hvis retsforbundet skal vælge mellem skatter, tvangslån og bunden opsparing, vil vi foretrække den bundne opsparing og tvangslån, men vi finder det ikke sundt, samtidig med at man vil betale en rente på 4 pct., at staten udlåner penge til dumpingrente, til 2 pct., hvor erhvervslivet må betale 6—7 pct.

Merindkomstskatten vil komme til at virke vilkårligt, på samme måde som krigskonjunkturskatten gjorde det. Myndighederne vil blive stillet overfor umulige skøn, og massevis af opgaver vil blive dem forelagt.

Den såkaldte ungkarleskat for ikkeforsørgere er vi meget lidt begejstrede for. Der findes i bemærkningerne til lovforslaget et lille stykke, som jeg gerne vil have den højtærede formands tilladelse til at citere; der står:

„Forslaget tilsigter i stærkere grad, end den almindelige indkomstbeskatning giver mulighed for, at udnytte den større skatteevne, som de ugifte skatteydere må formenes at være i besiddelse af sammenlignet med de gifte.“

Se, det lyder uhyggeligt, særlig for alle de ugifte. Vi er imod denne form for beskatning; vi mener også, den vil være uretfærdig, og vi kan ganske slutte os til den udtalelse, som det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Ullerup) anførte med et citat af Keynes: at enhver skat er i sig selv uretfærdig. Men når det ærede medlem derefter fortsatte, at så måtte man lave så mange forskellige former for uretfærdighed, at man ved at blande dem fik retfærdigheden ud deraf, vil jeg gerne spørge ham, hvordan han egentlig vil bære sig ad med at få alle disse negative størrelser til at blive positive bare ved at addere dem.

Danmark er ikke noget fattigt land. Kassen er tom, men lagrene er fulde. Man deprimerer befolkningen ved at blive ved at vise den handelsbalancen uden at gøre status op. Mange velstående sunde forretninger har været i likviditetsvanskeligheder netop i tider, hvor de har fyldt deres varelagre op eller foretaget værdifuld investering. Normalt vil menneskene gerne spare, men det er et meget hårdt forlangende at kræve, at folk skal spare, når man jager dem med skatter, og når man suger resultatet af deres nøjsomhed bort under fødderne på dem